

Lojzka Špacapan

SVETLOBNI PRAH

To sonce,
samo to sonce,
 mehko in volнено,
 bom pestovala.
 Trenutek še, morda dva.
 Potlej bo ranjena
 svetloba blaga
 iskala naročja mojega,
 mojega praga.
 V jasnini čisti
 čez modro nebesno pisto
 spuščalo se bo dan za dnem
 sonce
 z žalostjo neizmerljivo,
 žalostjo isto.

*

Prek polj sem šla
 in moje krilo
 je cvetja nalovilo.
 Z rožnim vonjem se napojilo,
 z rumeno nitko na drobno obšilo.

Osulo se je cvetje,
 ko sem prišla domov,
 široko krilo se v krpico zvilo,
 hišni prah pelod postal.

Jutrišnji dan –
kot vsi doslej.
Jutrišnji dan –
posnetek od prej.

*

Ko pride žalost,
grem z njo na vrt.
Poletje se mi
tiho predaja.
Morda smo zdaj junija,
morda šele maja...

Božam, božam zeleno rast,
prekopavam,
presajam,

vse, vse od kraja.

*

Koliko glasbe,
koliko glasbe
napolnjuje
telo.
Koliko glasbe,
koliko glasbe boči,
razeza nebo.
Vse, česar se dotaknem,
zapoje.

Ali je praznik ta dan?

Nikogaršnja.
Samo svoja,
šepetam.
Ta in poslednji dan,

Vztrepetam.

*

Kadar delam dež,
moram biti sama.

Zapahnem duri,
v veži čevlje
neslišno snamem

in potlej v tihi večerni uri
delam dež
nekje na samem.

*

Samo pes,
samo pes čez cesto.
Oblit z medlečo lučjo.
In malo pred polnočjo
lunin obraz
in mraz.

Drobno, drobno drevo.

A samo pes
dvakrat čez cesto.

*

Vzcvetele na gmajni so
glogove pesmi.
Kot da jih marec spet
tiho škreblja.
Tiste bele glogove pesmi,
krhke od tihih, grenkih solza.

Kakor drobtinice izgubljenih nad
nasula mi jih je ta pomlad.

*

Najbolj čiste vode
so nekje na samem.
Žuborijo tiho,
komaj slišno,
nebu in pticam.

*

Nikoli ne bom segla
s to hrepenečo roko
svetlim sinjinam
do prežarjajočih globin,
da bi se zlila z njimi,
da v njih
vsa izgorim.

Omamljena
na robu silnih razsežnosti
kot enodnevnica
razpiram dlani,
v svetlobnem prahu živim,
a moj let je prekratek,
da bi se dvignil
do svetlih višin.

*

Kako bi mogla,
ta zemlja,
ki rojeva in daje,
biti obenem
zibelka in grob?
Z isto roko
ponujati in jemati?
Kako bi se je mogla
radostiti in obenem bati?

Ta zemlja,
ta ista zemlja –
moja mati?

*

Moje okno,
moje malo okno
prislonjeno je
na severno stran sveta.
Priprte polknice
in sobica dva krat dva.

Zgodnji februar,
čipka prvega zvončka,
veličasten prihod pomladi.

Nostalgiji neba
se moje okno,
moje malo okno,
do roba napolnjeno
z utripom srca
lepo poda.

*

Nocoj
me ne puščaj same.
Mesec je tako bled,
zvezde drobne, a zlobne,
pronicaajo iz temnih zased.
Nocoj me ne puščaj same,
ne potrebujem velikih besed.